

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **L.T.B.C., spol. s r.o.**, se sídlem Praha 10, Limuzská 2110/8, IČ: 267 66 337, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2011, č.j. 904/91 538/2011

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 20.10.2011, č. j.: 904/91 538/2011 a rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 31.8. 2011, č. j.: 27503/2011-90000-202 **se z r u š u j í.**
- II. Generálnímu ředitelství cel **se n a ř i z u j e** poskytnout žalobci informace o konkrétní výši veškerých odměn poskytnutých zaměstnavatelem Mgr. L.K. stávajícímu řediteli právního odboru Generálního ředitelství cel a J. B., tiskovému mluvčímu Generálního ředitelství cel, v období od 1.10.2009 do okamžiku doručení žádosti včetně údaje o čase jejího poskytnutí, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 31.8.2011, č.j. 27503/2011-90000-202.

V odůvodnění žalovaný mimo jiné uvedl, že podáním ze dne 16.8.2011 se žalobce obrátil na Generální ředitelství cel se žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., ve které požadoval zaslání informací:

1) O veškerých odměnách (finančního i nefinančního charakteru) poskytnutých zaměstnavatelem Mgr. L. K., stávajícím ředitelem právního odboru Generálního ředitelství cel, a J. B., tiskovému mluvčímu Generálního ředitelství cel, v období od 1.10.2009 do okamžiku doručení žádosti. Informace byly požadovány v následující struktuře:

-specifikace odměny (v případě finanční částky její výši+charakter odměny), včetně údaje o čase jejího poskytnutí,

- dostatečně konkrétní důvod poskytnutí odměny,

- identifikaci osoby (jméno, příjmení a služební hodnost, služební zařazení) odpovědné za poskytnutí konkrétní odměny Mgr. L. K..

2) Sdělení data, kdy byl na Generální ředitelství cel doručen rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 53/2011-51 ze dne 3.6.2011.

3) Jaká byla k okamžiku podání této žádosti přijata zaměstnavatelem (Generálním ředitelstvím cel) opatření vůči Mgr. L. K. v důsledku jeho neprofesionálního a nevhodného chování, jehož se dopustil vůči adresátce rozhodnutí č.j. 10974-3/2009, a to prostřednictvím stvrzení a odeslání dopisu č.j. 5033/2010 ze dne 5.2.2010.

4) Informace, je-li žalobkyně z kauzy, vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Ads 53/2011, k okamžiku podání této žádosti, příslušnicí celní správy. V případě, že nikoliv, sdělení data, kdy její služební poměr byl ukončen a z jakého právního titulu.

5) V kolika případech došlo v důsledku protiprávního jednání ze strany příslušníků Celní správy ČR ke zranění, respektive usmrcení člověka služební zbraní.

6) Sdělení, zda u všech příslušníků Celní správy ČR, u nichž došlo při výkonu služby k mimořádné události-náhodnému výstřelu ze služební střelné zbraně byla ověřována duševní, resp. osobnostní způsobilost ke službě u Celní správy ČR. V případě, že nikoliv, sdělení počtu takových případů.

Generální ředitelství cel rozhodnutím ze dne 31.8.2011 žádost částečně odmítlo podle ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. z důvodu, že odmítnutá část požadovaných informací má charakter informací, týkajících se soukromí fyzické osoby. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání.

Žalovaný souhlasil s argumentací prvoinstančního orgánu rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ze dne 20.5.2003, Österreichischer Rundfunk a další a Christa Neukomm (C-138/01) a Joseph Lauermann (C-139/01) proti Österreichischer Rundfunk (C-465/00, Recueil 2003, strana I-04989, body 73, 74 a 75). Stejně tak bylo podle žalovaného nutno zmínit rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 9.11.2010, C 92/09 a 963/ 09 ve věci Schecke a Eifert v. Hessensko. Dle Ministerstva financí nelze ust. § 8b zákona č. 106/1999 Sb. vztáhnout na informaci ohledně poskytnutých odměn dotčených osob, neboť poskytnutí takové informace, bez výslovného souhlasu dotčených osob, by bylo v rozporu s ust. § 5 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb. a tedy i s ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný poukázal mj. na nálezy Ústavního soudu ze dne 9.2.1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, na nálezy Ústavního soudu ze dne 15.11.2010, sp.zn. I. ÚS 517/10. Současně také odkázal na nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 9.10.1996, Pl. ÚS 15/96.

Podle žalovaného údaj o výši příjmů konkrétního zaměstnance povinného subjektu je natolik citlivou informací, že její zveřejnění je způsobilé přivodit újmu a zásah do soukromí ve zvýšené míře. Měl za to, že problematika odměňování je natolik citlivou záležitostí, která výraznou měrou zasahuje osobnostní sféru jednotlivce. Zveřejnění informace, zda konkrétní

zaměstnanec nějakou odměnu dostal či nikoliv, aniž by byla zveřejněna její výše, je dle názoru žalovaného možno považovat za zásah do soukromé sféry zaměstnance, a proto postup uplatněný prvoinstančním orgánem nepovažoval za restriktivní z hlediska poskytování informací a z hlediska principu otevřenosti veřejné správy. Podle žalovaného Generální ředitelství cel poskytlo více informací, než bylo povinno.

Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí obou správních orgánů (I.stupně i II. stupně) byla vydána v rozporu s ust. čl. 2 odst. 2 a čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a rovněž v rozporu s ust. § 2 odst. 1, 2 a 4 správního řádu, neboť v daném případě nejsou splněny zákonem (§ 8a zákona č. 106/1999 Sb.) stanovené podmínky pro odmítnutí poskytnout informace o konkrétním odměňování konkrétně specifikovaných celníků coby činitelů veřejné moci.

Podle žalobce je nepřipadná argumentace žalovaného v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, nepřipadný je rovněž i odkaz na § 8a zákona č. 106/1999 Sb.

Žalobce v žalobě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2011, sp. zn. 5 As 57/2010.

Žalobce se neztotožnil s názorem žalovaného, že poskytnutí žalobcem požadovaných informací by došlo k eliminaci základních osobnostních práv dotčených celníků, protože by bylo zasaženo zákonem nepřipustným způsobem do jejich soukromého života.

Žalovaný ve vyjádření reagoval na námítky žalobce uvedené v jeho žalobě, přičemž navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost žalobce o informaci ze dne 16.8.2011 adresovanou Generálnímu ředitelství cel; rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 31.8.2011, č.j.: 27503/2011-90000-202, jímž byla žádost žalobce částečně odmítnuta; odvolání žalobce, které správní orgán obdržel dne 21.9.2011; žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 20.10.2011, č.j.: 904/91 538/2011.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle ust. § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Podle ust. § 8b odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Podle ust. § 8 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Podle článku 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle článku 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny.

Podle článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem, zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odstavec 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v ust. § 2 odstavec 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Jádrem sporu v dané věci je, zda za příjemce veřejných prostředků ve smyslu ust. § 8b zákona č. 106/1999 Sb. lze považovat žalobcem v jeho žádosti konkrétně jmenované osoby a zda lze poskytnout informace požadované žalobcem ohledně těchto osob, aniž by se jednalo o konflikt s právem na ochranu soukromí, respektive v konkrétní podobě se zákonem na ochranu osobních údajů.

K dané problematice se ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79 (dostupný na www.nssoud.cz) vyjádřil Nejvyšší správní soud, když mj. uvedl: „Podle ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt

poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Toto ustanovení představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Z uvedeného vyplývá, že základní osobní údaje (bližší specifikované v ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů. Podle ustanovení § 8b odstavec 2 zákona o svobodném přístupu k informacím ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. (...) Tato „výlukou z výluky“ svědčí o přesvědčení zákonodárce, že pokud by nebylo v zákoně o svobodném přístupu k informacím obsaženo ustanovení § 8b odstavec 2, bylo by třeba poskytnout základní osobní údaje i o každé osobě, které je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, které je poskytnuta péče hrazená z veřejného zdravotního pojištění, které je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, které je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, které je poskytnuta státní podpora stavebního spoření či které je poskytnuta státní pomoc při obnově území. Lze tak logicky usoudit, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“. Zbývá zodpovědět otázku, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako „základní osobní údaj“ ve smyslu ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne. (...) Co do střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů Nejvyšší správní soud konstatuje, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když článek 10 odstavec 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, tj. o poskytnutí oprávněné.“

Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku provedl výklad pojmu „příjemce veřejných prostředků“ a s ohledem na výlukou z výluky v ust. § 8b odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. dospěl k závěru, že „příjemcem veřejných prostředků“ je jakákoliv osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanci veřejné správy je nepochybně vyplácen plat z veřejných prostředků, nadto je jeho plat určován na základě platových výměrů, které v zásadě odráží

dosažené vzdělání, platovou třídu a délku praxe, jedná se tedy o informaci do určité míry odvoditelnou z obecných právních předpisů. Následně Nejvyšší správní soud učinil závěr, že stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí oprávněné. Vzhledem k tomuto závěru Nejvyšší správní soud střet dvou ústavně chráněných práv – práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů – více neřešil, neboť se tato otázka právě vzhledem k závěru, že jde o oprávněné poskytnutí osobních údajů, stala bezpředmětnou.

Při posuzování důvodnosti podané žaloby vycházel Městský soud v Praze také ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, obsažených v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62 (dostupný na www.nssoud.cz). V tomto rozsudku rozšířený senát mimo jiné uvedl:

Z kritérií testu proporcionality, jak jej vyžaduje český ústavní pořádek i právo Evropské unie, zejména rozsudek Soudního dvora ve věci Österreichischer Rundfunk, vyplývá, že v konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli (...), jelikož zásah do práva na informační sebeurčení osoby, o níž budou informace poskytovány, bude v citelném nepoměru s tím, v jakých ohledech a v jaké míře může být za cenu takového zásahu dosaženo v konkrétním případě platové transparency, a tedy zajištěna kontrola hospodárnosti konkrétní oblasti veřejné sféry. Zjednodušeně řečeno lze říci, že v některých výjimečných případech nebude vzhledem ke konkrétním okolnostem cíl proporcionální (v užším slova smyslu) negativním důsledkům spojeným s jeho dosažením. Typově vzato se bude jednat o případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: 1) osoba, o jejíž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

K první z podmínek je třeba zdůraznit, že musí být vždy vykládána v kontextu zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků (a jakýchkoli jiných osob placených za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků ...) se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací. Znamená to tedy, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů:

- *zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných,*

- *zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (např. rozhodujících o právech či povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (např. připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů,*

zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),

- *zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistika, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),*

- *zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),*

- *zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.*

Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplní některý z výše naznačených rysů.

Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány ne hospodárně. Takové pochybnosti se mohou opírat o pestrý věnec skutkových důvodů, které lze jen stěží předem abstraktně charakterizovat. Toliko námatkou je možno poukázat například na situace, kdy existuje podezření, že plat je vyplácen za práci, která není ve skutečnosti vykonávána nebo je vykonávána v podstatně menší míře, než by to za normálních okolností odpovídalo dané pracovní pozici, či že vyplácený plat z nejasných důvodů podstatně vybočuje z platových poměrů obvyklých pro danou pracovní pozici.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uzavřel, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle ust. § 8b zákona č. 106/1999 Sb. zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a nevýznamným způsobem a zároveň nevystavují konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

V projednávané věci požadoval žalobce informace o odměnách konkrétních pracovníků Generálního ředitelství cel. Tito pracovníci zcela nepochybně patří do výčtu osob, o jejichž platech je třeba informace poskytnout bez dalšího, zejména bez provádění testu proporcionality. Závěry a úvahy žalovaného odvolacího správního úřadu ohledně provedení testu proporcionality a upřednostňující ochranu soukromí dotčených osob, tudíž nejsou správné, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze dospěl z uvedených důvodů k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Změnu výkladových pravidel, nastolená rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2012, nelze považovat za průlom do zásady, uvedené v ust. § 75 s.ř.s., podle níž soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí, protože právní úprava ust. § 8b zákona č. 106/1999 Sb. se v době od vydání napadeného rozhodnutí do rozhodování soudu o žalobě nezměnila, posun nastal pouze v rovině výkladové.

Podle ust. § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. při přezkumu rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o neposkytnutí informace soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Soud vzhledem ke shora uvedenému postupoval v souladu s ust. § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a zrušil rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti i rozhodnutí žalovaného o odvolání a současně povinnému subjektu nařídil požadované informace žalobci poskytnout.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Tyto náklady pak spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. ledna 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková